

Виктор Пелевин

ПАЗИТЕЛЯТ

- ТОМ 1 -

**ОРДЕНЪТ
НА ЖЪЛТИЯ ФЛАГ**

София, 2016

Преводът е направен по изданието:

Виктор Пелевин

СМОТРИТЕЛЪ

Том 1. Орден жълтого флага

Изд. „ЭКСМО“, Москва, 2015

За корицата е използвана илюстрация от

<http://freedesignfile.com>

Права на произведение на руском языке © Виктор Пелевин, 2015

Права на публикуване на българском языке придобити чрез

ООО „Агенство ФТМ, Лтд.“, Российская Федерация, 2016

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Олга Дамянлиева, превод, 2016

© Издателство „Изток-Запад“, 2016

ISBN 978-619-152-914-8

ВИКТОР ПЕЛЕВИН

ПАЗИТЕЛЯТ

Том 1. Ордена̀т
на Жълтия флаг

Превод от руски
Олга Дамянлиева

ОРДЕНЪТ
НА
ЖЪЛТИЯ ФЛАГ

ТАЙНИТЕ МЕМОАРИ НА
ПАЗИТЕЛЯ АЛЕКСИС П.
ДАЛАЙ ПАПА
И ВЕЛИК МАГИСТЪР

СЪС СПОМЕНИ И РАЗМИШЛЕНИЯ,
ИЗЯЩНИ СЛОВА
И УМОПОСТРОЕНИЯ

IDYLLIUM
CCXVI A.D.F.A.

Портрет на руския император Павел I.
Неизвестен автор (ок. 1790 г.).
Министерство на културата на Руската федерация

Император Павел I, великият алхимик и месмерист, не беше убит от заговорници – превратът бе само постановка, която му помогна незабелязано да напусне Петербург. Павел Алхимик премина в новия свят – Идилиум, сътворен от гения на Франц-Антон Месмер – и стана първия му Пазител.

Вече трети век Идилиум се крие в сенките на нашия свят, оставайки свързан с него по особен начин. Опазването на Идилиум е дело на Пазителите, които през времето се сменяха многократно. Всеки следващ трябваше да узнае тайната на Идилиум и да открие за себе си какво представлява той самият...

За какво всъщност е тази книга зависи само от читателя и неговия избор.

Що е щастие?
Не се боя – това ми стига,
през нищото аз влача свойта празнота,
а дяволът душата ми чертае сякаш книга,
стремглаво кат с тризъбец по вода.

Поезия на монасите¹

¹ Приписва се на Николо I. Според друга версия е написано от Павел Алхимик и Николо I го е променил под влияние на декадентите. Предполага се, че в изгубения Павловски оригинал е било: „да влача своя кръст Малтийски в тъмнината, // а Троицата в тоя час рисува ми душата, // стремглаво кат с тризъбец по вода.“ В полза на тази хипотеза е това, че в Стара Русия по времето на Павел действително били разпространени тризъбците. Срещу тази версия е усещането за двузначност на термина „Троица“, изречен от устата на Павел Алхимик. – Б.а.

Предговор

Дълго премислях дали имам право да пиша за себе си, предишния, от първо лице. Сигурно не. Но в такъв случай изобщо никой няма право да го прави.

Всъщност всяко свързване на местоимението „Аз“ с глагол в минало време („аз направих“, „аз помислих“) съдържа метафизична, а и направо физическа подмяна. Дори когато човек разказва за случилото се преди минута, то не е станало с него – налице е вече друг поток от вибрации, течащ в различно пространство.

Затова според мъдри хора човек устата не може да си отвори, без да изрече лъжа (ще се върна пак към тази тема). Променя се само количеството неистина.

Когато някой казва: „Вчера пийнах повечко и сега ме боли глава“, това е допустима лъжа, макар че между вчерашния жизнен кавалер и днешния мъченик махмурлия най-често не е останала дори и визуална прилика.

Обаче когато човек например споделя: „Преди десет години взех назаем хиляда гюлка за покупка на вече изгорялата към момента къща“, то това изречение изобщо няма никакъв смисъл, освен за пред съда – погледнато отвсякъде, бившият кредитополучател и изгорялата къща вече по нищо не се различават.

Имам намерение да разкажа за себе си като млад – разбира се, по-правилно би било да напиша за „Алексис“ (моето официално име) или поне за „Алекс“ (нещо като смесица от гръцки и латински, означаваща „беззаконник“, както се шегуваше моят куратор Галилео).

Но да наричаш героя, когото истински познаваш отвътре, „той“, си е чиста проба претенция за литературност: историята губи достоверност и започва да изглежда като измислица дори и за самия разказвач.

Затова реших да пиша от първо лице. Но ви моля да имате предвид, че героят е млад и наивен. И някои от мислите бих могъл да му ги приписвам ретроспективно.

„Аз“ в този смисъл е нещо като телескоп, през който днешният аз гледам на подскачащото в пространството на моята памет човече, а човечето гледа мен...

С голяма почит посвеждавам творбата си в памет на Павел Велики, императора алхимик, неразбран на Старата земя – и напуснал я в името на по-добра съдба. Като предговор слагам откъс от тайния дневник на Павел – нека той послужи като уводно есе към моя разказ и така ме избави от необходимостта да давам исторически справки.

*Алексис II де Кижe¹,
Пазителят на Идилиум*

¹ Името Кижe се среща в исторически анекдот от времето на царстването на император Павел I, а също и в едноименната повест на Юрий Тинянов. (Всички бележки, без изрично упоменатите, са на преводача.)